

οικλεοῦς ταύτης νήσου ἔδοξε τῇ τραγικῇ Μοῦσῃ ἵνα συνενώσῃ ἐν μᾶ προπαιδευτικῇ βαθμολογίᾳ τοὺς τρεῖς αὐτῇ πεφλημένους ποιητάς, διότι ὁ μὲν γενναῖος Αἰσχύλος, τὸ 45ον τῆς ηλικίας ἔτος ἄγων, ἐμάχητο καὶ αὖθις ἐν τοῖς στίχοις τῶν πολεμιστῶν, ὁ δὲ 15έτης τότε Σοφοκλῆς, κρατῶν τὴν λύραν κατὰ τὴν ἐπινίκιον ἑορτήν, συνώδευε τὸν περὶ τὰ τρόπαια χορὸν τῶν αἰδῶν, καὶ ὁ Εὐριπίδης, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς νίκης, εἶδε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς ὀλβίου ταύτης νήσου. Ἄλλ' ἢ ἀνομοιότης τῶν ποιητικῶν αὐτῶν ἔργων, ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸν χαρακτήρα, παρέχεται ἡμῖν τρανώτατον τεκμήριον περὶ τοῦ ὁπόσον κραταιὰ ἦσαν τὰ στάδια καὶ αἱ μεταβολαί, αἵτινες συνετελέσθησαν ἐν τῷ μᾶς γενεᾷς ἐν τῷ πνευματικῷ βίῳ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς διδασκάλου τῆς Ἑλλάδος, κατὰ Θουκιδίδην, καὶ καθ' ἡμᾶς, τῆς Οἰκουμένης.

Ἐν Βιέννῃ.

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΙΔΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

κατ' ἑμμετρον παράφρασιν

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΚΑ. ΣΔΑΓΛΗ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Εἶπε καὶ πόδα γηραιὸν πρὸς τὴν ἀκτὴν κινουῦσα,¹
καὶ τὴν λευκὴν τοῖς ὄνυξι σπαραττομένη κόμην,
« Ὑδρίαν δότε μοι, φωνεῖ, ὦ σύνδουλοι Τρωάδες! »
καὶ ὕδωρ ἢ ταλαίπωρος ν' ἀντλήσῃ βουλομένη,
τὰ μέλη ἔλκει τὰ ρικνά, ἀλλ' ἐκδλητον ἐξαιψῆς,
καὶ τῷ φασγάνῳ τοῦ Θρακῆος διάτρητον τὸ στῆθος,
τοῦ Πολυδώρου τὸν νεκρὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου βλέπει.
Αἱ μὲν Τρωάδες γοερὸν ἐφώνησαν ἰδοῦσαι,
ὑπὸ τῆς λύπης δ' ἄφρονος ἀπέμεινε ἢ μήτηρ,
καὶ πᾶσαν ἑναρθρον φωνὴν καταπιὼν τὸ ἄλγος,
τὰ δάκρυα συνέκλεισεν ἐν τῷ μητρώῳ στῆθει.
Ὅμοια λίθω κατὰ πᾶν ἢ γραῦς ἀκίνητοῦσα,
νῦν μὲν τὰς ὄψεις κατὰ γῆς περιδινούσα πῆγει,
νῦν δὲ τὰ κοῖλα ὄμματα πρὸς τὸν αἰθέρα αἶρει·
καὶ νῦν τὴν ὄψιν τοῦ παιδὸς καὶ τὰς πληγὰς προσβλέπει,
ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰς πληγὰς σκοπεῖται τὰς χαινούσας,
καὶ μᾶλλον ἦδη ἑμμανὴς ὑπὸ ὀργῆς ἢ λύπης,
πρὸς φοβερὰν ἐκδίκησιν ὄλην αὐτὴν ὀπλιζει·
ὡς δ' εἶπερ ἔτι ἀνασσα μεγάλη δυναμένη,
ποινὴν κατὰ τοῦ κτείναντος βουλευέται βαρεῖαν,
οὐδέ τι ἄλλο σκέπτεται ἢ τῆς ποινῆς τὸ εἶδος·
καὶ ὡς λυσσῶσα λέαινα τοῦ σκύμνου συληθεῖσα,
πρὶν ἢ ἐντύχῃ τῷ ἔχθρῳ, ἀλλὰ δεινὴ τὴν ὄψιν
τὸν ἀδικήσαντα ζητεῖ, ὁμοίως ἢ Ἐκάβη,
λύπη νῦν ἅμα καὶ ὀργῆ τὸν νοῦν συνεχομένη,
τοῦ πολιοῦ μὲν γήρατος ἀμνημονοῦσα ὄλωσ,
ἀλλ' οὐ καὶ λήσμων τῆς ψυχῆς ἢ τῆς προτέρας ρώμης,
εἰς τὸ φρονέως ἔρχεται τοῦ ἀνοσιωτάτου²,
καὶ εἰς κρυφίους πρὸς αὐτὸν αἰτεῖ νὰ ἔλθῃ λόγους·
λέγει δὲ ὅτι θησαυρὸν ἐπιθυμεῖ νὰ δεῖξῃ,
ἐν ἀπορορῆτῳ ὑπ' αὐτῆς κατωρυγμένον τόπω,
ὄνπερ αὐτὸς παραλαβὼν νὰ ἀποδῶ τῷ τέκνῳ.
Τοῖς φίλοις λόγοις τῆς γραῖς ὁ βασιλεὺς πιστεύσας,
καὶ τῷ τοῦ κέρδους ἔρωτι ἀκόρεστος τυγχάνων,
εἰς τόπον ἔρχεται κρυπτόν, καὶ δι' ἠπίας γλώσσης,
« Ἐκάβη, ὁ παμπόνηρος, τοῦ χρόνου φείδου, λέγει,
τῷ τέκνῳ δὸς τὸν θησαυρὸν, καὶ γινῶθι ὅτι ἅπαν
ὄπερ καὶ πρὶν παρέδωκας καὶ νῦν μοι παραδίσεις,

μὰ τοὺς θεοὺς, ἀκέραιον τῷ σῶ παιδί ἀνήκειν ».

Ἡ δὲ δεινὸς τὸν λέγοντα καὶ ψευδοροκοῦντα βλέπει,
καὶ ὄλη ἐμφλοξ τῷ θυμῷ τὸν ἄνδρα σφναρπάζει,
καὶ οὐμαχον καλέσασα τὸ τῶν Τρωάδων πλῆθος³,
εἰς τοὺς ἀπίστους ὀφθαλμοὺς ἐμπήγει τοὺς ὀακτύλους,
βιαίως δ' ἐξορύξασα τὰς τῶν ὀμμάτων κόρας,
καὶ αὖθις, ὡς ἠδύνατο, τὰς ἡμαγμένας χεῖρας⁴
εἰς τὰς κενὰς τῶν ὀφθαλμῶν καταβυθίζει κόγχας,
καὶ τοῦ θυμοῦ τοῖς ὄνυξι παρέχοντος τὴν ρώμην,
οὐχὶ νῦν πλέον ὀφθαλμοῦς, ἀλλὰ τὰς ἔδρας τούτων
ὡσεὶ παράφρων ὑπ' ὀργῆς ἀνπλεῶς ἀρπάζει.
Ἄλλὰ τοῦ Πολυμήστορος τὴν συμφορὰν μαθόντες,
ἄθροοι ἅμα καὶ πυκνοὶ οἱ Βίστονες ὀρμῶσι,
καὶ τὴν Φρυγίαν δέσποιναν περικυκλοῦντες πάντες,
βέλη καὶ λίθους κατ' αὐτῆς λυσσῶντες σφενδονοῶσιν.
Ἡ δὲ βραγχῶδει τῇ φωνῇ τὰς πέτρας δεχομένη,
τὰς μὲν ἐπέχει δάκνουσα, τὰς δὲ ἀντακοντίζει,
καὶ νὰ λαλήσῃ θέλουσα ἀνοίγει μὲν τὸ στόμα,
ἀλλ' ἀντὶ λόγων ὑλακὰς ἢ δυστυχίης ἐκπέμπει⁵
ἐκτοτε δ' αὐτῆ τῶν δεινῶν ἀναμνησκόμενη,
οἰκτρῶν πληροὶ ὀλολυγμῶν τοὺς Σιθονίους τόπους·
τὸ μέρος ἔτι ὄρατὸν τοῖς ναυτικοῖς τυγχάνει,
καὶ σῆμα λέγεται κυνὸς ἀπὸ τοῦ πεπραγμένου⁶.
Οὐδεὶς ἀκούσας τὴν οἰκτρὰν τῆς Κισσηνίδος τύχην,
ἀδάκρυτος παρέμεινε τῶν Τρώων ἢ Ἀργείων·
ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ θεοὶ ἐξ οὐρανοῦ ἰδόντες,
εἰς οἶκτον ἐκινήθησαν, οὕτω δὲ πάντες, ὥστε
καὶ ἢ ἀμείλικτος θεά, ἢ Ἥρα ἢ Κρονία,
βαρεῖαν ὄντως ἔκρινε τὴν τῆς Ἐκάβης μοῖραν⁷.

Ἄλλ' εἰ καὶ ὄντως εὐμενὴς τοῖς Δαρδανίοις ὄπλοισ⁸,
οὐχὶ τοσαύτης νῦν σχολῆς καὶ ἢ Ἥως τυγχάνει,
ὥστε τὴν τύχην τὴν οἰκτρὰν τῆς Κισσηνίδος γνοῦσα,
ἐπ' ἀλλοτρίαις συμφοραῖς νὰ κινήθῃ εἰς οἶκτον·
ὅτι οἰκεία νῦν φροντίς καὶ ἐγγυτέρα λύπη,
ὁ θάνατος τοῦ Μέμνονος αὐτῆς τὰ στέργα θλίβει,
ὄν ἄπνον κατακείμενον τῷ τοῦ Πηλεΐδου ξίθει,
ἢ μήτηρ ἢ ροδόσπεπλος ἐν τῷ πεδίῳ εἶδεν.
Εἶδεν· εὐθέως δ' ἢ χοροῖα ἢ πορφυρὰ ἐκείνη,
ὑφ' ἧς καταφονοῖσεται ἢ τῆς πρωίας ὄψις,
ὡχρὰ κατέσθη ἅπασα ἐκ τῆς βαρεῖας λύπης⁹,
ἐν ταῖς νεφέλαις δ' ὁ αἰθὴρ ἀφανισθεὶς ἐκρύβη.
Ὅτε τὸ σῶμα δ' ἢ πυρὰ ἐδέχθη ἢ ὑστάτην,
ἀπὸ τῆς θέας ἢ θεὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπῆρε,
καὶ ὄσπερ ἦν λυσίκομος πρὸ τοῦ Διὸς παρεσθῆναι,
καὶ ταπεινῶς τοῖς γόνασιν ἐκείνου προσπεδοῦσα,
τοιαῦτα ἢ πολύστονος δακρυροοοῦσα λέγει·

« Ἦσδων ἐγὼ τῶν θεαινῶν καὶ ὑποδεστέρα
παδῶν ἄς φέροι ὁ χρυσοῦς τῶν αἰθερίων χώρος,
(ὅτι μεγέθει μὲν μικροὶ τὸν δ' ἀριθμὸν ὀλίγοι
ἐμοὶ τυγχάνουσι ναοὶ ἀνὰ τὸν κόσμον πάντα),
ἀλλὰ καὶ οὕτω νῦν θεὰ προσέρχομαι ἰκέτις,
οὐχὶ ναοὺς καὶ τελετὰς ὑπὲρ ἐμοῦ αἰτοῦσα
οὐδὲ βωμοὺς οὐδὲ πυρὰν οὐδὲ θυμάτων κνίσσαν·
ἀλλ' εἰ ὁπόσον τι ἐγώ, καὶ θήλεια τὴν φύσιν,
παρέχομαι σοὶ εὐδοκεῖς, ὦ Ζεῦ, νὰ θεωρήσης,
οὕτω πιστῶς ὀρίζουσα τὴν τῆς νυκτὸς πορείαν,
καὶ ἀμοιβῆς τινος ἐμὲ θὰ ἔκρινες ἀξίαν.
Ἄλλ' οὐ τοιαῦτη νῦν φροντίς κατέχει μου τὰς φρένας,
οὐδὲ ἢ θέσις τῆς Ἡοῦς τοιαῦτη νῦν τυγχάνει,
ὅπως τιμὰς αἰτήσῃται αὐτῇ ὀφειλομένας.
Ἄλλὰ τοῦ Μέμνονος ἐμοῦ ὀφφανισθεῖσα ἦλθον,
ὃς μάτην ἄλκιμα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ ὄπλα¹⁰,
νέος, (ὡς ἔδοτε ὑμεῖς), καὶ ἄωρος τὰ ἔτη,
τῷ ξίθει ἔπεσε νεκρὸς τοῦ κρατεροῦ Πηλεΐδου.
Τιμὴν τινα, ὦ ὕπατε τῶν οὐρανίων ἀναξ,
παραμυθίαν δὸς αὐτῷ τοῦ τέλους τοῦ προῦρου,
οὕτω μικρὸν δὲ μειῶσον τὴν τῆς μητροῦς ὀδύνην ».

Ὁ Ζεὺς ἐπένευσεν αὐτῇ τὴν κεφαλὴν κινήσας·
καὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Μέμνονος εἰς ὕψος νῦν ἀρθεῖσθαι,
καπνὸς τις Ἰαθῆνης μελανὸς σκοτίζει τὴν ἡμέραν,

οὐχί ἑτέρως ἢ ἀτμός ἀναδοθεὶς ἐκ ρεῖθρων, καὶ ὑπεραιωρούμενος εἰς νέφη συμπυκνοῦται, πᾶσαν ἐμφράσσω δίοδον τῷ φωτεινῷ ἡλίῳ· ἐκ μέσης δ' ἅμα τῆς πυρᾶς τῆς κατευναζομένης, εἰς τοὺς ἀέρας μέλαινα ἀνίπταται τις τέφρα, ἥτις εἰς ἕν μετ' οὐ πολὺ συσπειρωθεῖσα σώμα, σχῆμα καὶ χρῶμα καὶ ζῶν ἐκ τοῦ πυρὸς λαμβάνει, φύσει δὲ κούφη καὶ πτερά, καὶ πρῶτον μὲν ὡς ὄρνις, εἶτα δὲ ὄρνις ἀληθῆς ἀναρροῖζεϊ σκιρτώσα· ἀπὸ τῆς τέφρας δ' ὑπαρξίν αὐτογενῆ λαβοῦσθαι, καὶ ἄλλαι ἅμα ὄρνιθες πολυπληθεῖς ὄρῳνται· αἵτινες τρεῖς μὲν τὴν πυρὰν περιελθοῦσαι πρῶτον, τριῶν κλαγγῶν ἀπὸ κοινοῦ πληροῦσι τὸ ἀέρα, πρὶν δὲ εἰς πέρας ἵκται ἢ πτῆσις ἢ τετάρτη, εἰς δύο αἱ γαμψώνυχες παραταχθεῖσαι λόχους, δεινῶς ἀλλήλαις μάχονται προτείνουσαι τὸ ράμφος, καὶ τοῖς ἀγκύλοις ὄνουξι σπαράττουσαι τὰ στῆθη· ἕως οὗ τέλος τῆ μακρᾷ ἀπειρηκυῖαι πάλῃ, θύματα πᾶσαι πίπτουσι τῆ τοῦ κειμένου κόνει· οὐδ' ἐπιλήσιμονές εἰσι τοῦ γένους τοῦ οικείου, ἀλλὰ ἐξ οὗ ἐγένοντο, ὑπὲρ αὐτοῦ πεσοῦσαι, ἐκ τοῦ αἰτίου τῆς ζωῆς καλοῦνται Μεμνονίδες¹¹. καὶ τῶν ζωδίων τὴν φορὰν τελοῦντος τοῦ ἡλίου, ἐξ ἔθους αὐταὶ σπεύδουσιν εἰς τοῦ πατρὸς τὸν τάφον, καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ φύσαντος ἀλληλοθανατοῦνται. Οὕτω τοῖς ἄλλοις μὲν θεοῖς οἰκτρὸν ἐφάνη ὄντως, ὅτε ἀνολολύξασα ἡ Δυμαντὶς ἠκούσθη¹². οικεῖω ὅμως ἢ Ἥως συνεχόμενη πένθει, καὶ νῦν εἰσέτι δάκρυα ὑπὲρ τοῦ τέκνου χέει, ψεκάσι δρόσου γαίνουσα τὴν οἰκουμένην πᾶσαν.

Ἐντεῦθεν ὁ ποιητὴς μεταβαίνει εἰς σύντονον ἀφήγησιν τῶν τυχῶν τοῦ Αἰνείου, αἷς ποικίλα συνείρονται τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας θέματα. οἷον τὰ κατὰ Ἄκιν καὶ Γαλάτειαν, τὰ κατὰ Γλαῦκον καὶ Σκύλλαν, καὶ πολλὰ ἄλλα. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ὑπερχιλίων στίχων, οἱ ἐντυχάνοντες τοῖς πρώτοις τούτοις δοκιμίοις θὰ δυνηθῶσι νὰ σχηματίσωσιν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ὅλης μεταφράσεως.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- 1) Ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς ἐκτρέπεται τοῦ Εὐριπίδου, παρ' ᾧ ἡ θεοράπεινα κομίζει πρὸς τὴν Ἐκάβην τὸν νεκρὸν τοῦ Πολυδώρου· ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀβιδίου ἀπεικόνισις τῆς μητρὸς, τῆς ποτὲ βασιλείσσης, ἀντλούσης ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης, ὅπως πλύνῃ τὸν νεκρὸν τῆς σφαγιασθείσης κόρης, ἐξαιφνης δὲ ὄρωσης τὸν φίλατον παῖδα ἐκβλήτον καὶ διάτρητον τὸ στῆθος, ἔχει πολὺ τὸ δραματικώτερον.
- 2) Παρ' Εὐριπίδῃ ἡ Ἐκάβη προσκαλεῖ τὸν Πολυμήστορα μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν αἰχμαλωτῶν. ἔνθα τοὺς μὲν υἱοὺς σφαγιάζει, αὐτὸν δὲ ἀποστερεῖ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. Πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 968—1020.
- 3) Εὐρ. Ἐκ. 802, 1043.
- 4) Παρ' Εὐριπίδῃ ὁ Πολυμήστωρ λέγει ὅτι αἱ αἰχμαλωτίδες ἐτύφλωσαν αὐτόν· ἀλλ' ὁ Ὀβιδίος παρίστησιν ἡμῖν αὐτὴν τὴν μητέρα ἐκδικουμένην τὸν φόνον τοῦ παιδὸς μετὰ ὀμότητος ὑπερβαίνουσας πᾶν ὄριον ἀνθρωπίνης ἐκδικήσεως· διότι, οὐ μόνον ἐξορύττει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐθις, ὡς ἡδύνατο τὰς ἡμαγμένας χεῖρας εἰς τὰς κενὰς τῶν ὀφθαλμῶν καταβυθίζει κόγχας, κτλ.
- 5) Τὴν εἰς κῆνα μεταμόρφωσιν τῆς Ἐκάβης προλέγει ὁ Πολυμήστωρ παρ' Εὐριπίδῃ. Ἰδ. Ἐκ. 1265.
- 6) Εὐρ. Ἐκ. 1273.
κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
Ἰδε καὶ Πολυδ. Ὄνομ. Ε', ε' 45: «καὶ ἕτερον δὲ οὕτω σῆμα ἐν Ἑλλησπόντῳ κεκλήχασιν, ἀπὸ ἐνδοξοῦ κυνός, εἰ μὴ πιστευτόν, ὅτι Ἐκάβης εἰς κυνὸς μορφήν μεταβαλοῦσης, οὕτως ὠνομάσθη».
- 7) Γνωστὸν ὅτι ἡ Ἥρα ἤτο ἀσπονδὸς ἐχθρὰ τῶν Τρώων.
- 8) Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ περίληψις τῆς τοῦ Ἀρκτίνου «Αἰθιοπίδος», περὶ ἧς ἐπραγματεύσατο ἤδη διὰ μακρῶν ὁ κ. Π. Γ. Παπακωνσταντίνου ἐν τῇ τοῦ «Νεολόγου» «Ἐβδομαδιαίᾳ Ἐπιθεωρήσει», ἧς βλέπε σελ. 73—75 καὶ 88—90. Τὸ αὐτὸ θέμα πραγματεύεται καὶ ὁ Κρίντος Σμυρναῖος ἐν βιβλ. Β' τῶν μεθ' Ὀμηρον.

- 9) Πρβλ. Τρυφ. Ἄλ. Ἰλίου 30—33 Κοῖν. Σμυρ. Β', 549.
- 10) Ὁ Τιβωνός, ἐξ οὗ ἡ Ἥως ἔσχε τὸν Μέμνονα τὴν ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου.
- 11) Πρβλ. Κοῖν. Σμυρ. Β' 634—655.
- 12) Ἡ Ἐκάβη. Ἰδ. Ἀπολλοδ. Βιβλ. Γ', 16' 5.

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἐν τῇ **Περὶ τῶν ὄπλων τοῦ Ἀχιλλέως κριθεί**, τῆς ἐκτυπωθείσεως ἐν ἀριθ. 31 τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ (σελ. 485—489), παρεσιέφρησαν τὰ ἐπόμενα τυπογραφικὰ παροράματα:

Σελ.	Στήλ.	Στίχ.	Ἐν τῷ κειμένῳ,	ἄλλοις	ἄλλοις
486	α'	20	ἄλλως	γράφ.	ἄλλοις
»	»	35	πρόεργεται	»	προσέρχεται
»	β'	2	πέμπεται	»	πέμπομαι
»	»	31	ὠφέλειαν	»	ὠφέλειαν
487	α'	12	ἔμοι ἀείποτε	»	ἔμοι δ' ἀείποτε
»	»	33	ἐαλωκότως	»	ἐαλωκότως
»	β'	28	πλειάδες	»	Πλειάδες
»	»	38	ὑποκρίνεσθαι	»	ὑποκρίνασθαι
»	»	67	συγκατανεύσατέ μοι	»	συγκατανεύσατέ μοι
488	α'	6	εἰλικρίνια	»	εἰλικρίνια
»	»	41	Τὸ νῦν	»	Τί νῦν
»	»	57	ὑποδείκνυε	»	ὑποδείκνυε
»	»	68	Αἴας	»	Αἴας
»	β'	3	Πολύτλας	»	πολύτλας
»	»	6	Ὀδυσσεῶς	»	Ὀδυσσεῶς
»	»	51	ἔμον τυγχάνει, κτῆμα	»	ἔμον τυγχάνει κτῆμα
»	»	57	Αἴας	»	Αἴας
			Ἐν ταῖς σημειώσεσιν,		
489	α'	15	Παρθενῶνι	γράφ.	παρθενῶνι
»	β'	56	εἶπετο	»	εἶπετο
»	»	64	κραϊούτατός τις	»	κραταιότατός τις

Ἐξέπειε δὲ καὶ μία σελὶς τοῦ χειρογράφου, περιλαμβάνουσα εἴκοσι καὶ πέντε στίχους, ὧν τὸ κείμενον συναπτέον τῇ α'.

ἐγὼ δὲ ὄπλα, θέλγητρα ἠρωϊκῆς ἀνδρείας, μετ' ἀρεστῶν ταῖς γυναῖξιν ἐγκαταμίξας κόσμων, πρὶν ἢ ὁ ἦρωρ τὴν στολὴν ἀπεκδυθῆ τῆς κόρης, μόλις τῆς λόγχης ἤψατο, ὦ παῖ θεᾶς, προσεῖπον, τῷ δόρατί σου πέπρωται ἢ Ἰλιος νὰ πέσῃ· τί τὰ μεγάλα Πέργαμα βραδύνεις ν' ἀνατρέψης; καὶ ἐπ' ἐκεῖνον πάραυτα ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα, πρὸς τὰ γενναῖα ἔτρεψε τῶν ἔργων τὸν γενναῖον ἄρ' οὖν ἐμοὶ ὀφείλονται οἱ τοῦ Πηλείδου ἄθλοι. Ὑπὸ ἐμοῦ ὁ Τίλεφος πολεμηθεὶς ἠττήθη, καὶ ἱκετεύσας ὑπ' ἐμοῦ ὁ ἠττηθεὶς ἐσώθη· ὅτι αἱ Θῆβαι ἐπεσον, ἐμὸν τυγχάνει ἔργον, ἐγὼ εἰμι ὁ πορθητὴς τῆς Λέσθου, τῆς Τενέδου, καὶ τῶν Φοιβείων πόλεων, τῆς Χρῦσης καὶ τῆς Κίλλης, ἐγὼ τὴν Σκύρον, πεῖσθητε, τοῖς Ἀχαιοῖς παρέσχον· αὐτῆ μου ταῦτη τῇ χεῖρι εἰς γῆν καταδειδόμεντα τὰ τεῖχη τὰ Λυγνήσια πιστεύσατε πεδόντα¹¹· καὶ ἵνα μὴ μακρογοῶ περὶ τῶν ἄλλων λέγων, ἐγὼ ὑμῖν τὸν ἦρωα τὸν κρατερόν παρέσχον, ὃς τὸν ἀνδρεῖον Ἐκτορα ἐπέπρωτο νὰ κτείνῃ· νεκρὸς ὁ Ἐκτωρ δι' ἐμοῦ ὁ ἀνδροφόνος κεῖται. Τῶν ὄπλων ἕνεκα δι' ὧν ὁ Ἀχιλλεὺς εὐρέθη, τὰ ὄπλα ταῦτα νῦν ἐγὼ ἀνταμοιβὴν αἰτοῦμαι· ζῶντι μὲν ὄπλα ἐδῶκα τῷ τοῦ Πηλέως γόνῳ, ὄπλα αἰτοῦμαι ἀμοιβὴν ἐκείνου οἰχομένου.

Τῷ κειμένῳ τούτῳ ἀντιστοιχεῖ ἡ ἐν σελ. 489 στήλῃ α' ὑπ' ἀριθ. 11 σημείωσις· οὕτως οἱ βουλόμενοι τῶν ἀναγνωστῶν δύνανται εὐκόλως νὰ ἐνώσωσι τὰ σχετιζόμενα μέρη διὰ καταλλήλων σημείων παραπομπῆς.